

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

— Prva slovenska založba —

VIKTOR E. FRANKL: KLJUB VSEMU REČI ŽIVLJENJU DA
(VSEBUJE DELI: PSIHOLOG V KONCENTRACIJSKEM TABORIŠČU IN
TEMELJNA NAČELA LOGOTERAPIJE)

Podatki o knjigi

- Naslov: Kljub vsemu reči življenju DA
- Četrty natis druge, prenovljene izdaje
- Avtor: Viktor E. Frankl
- Zbirka: Smisel
- Prevod: Miriam Drev (Psiholog v koncentracijskem taborišču) in Jože Stabej (Temeljna načela logoterapije)
- Urednik zbirke: dr. Jože Ramovš
- Format: 135 mm x 210 mm
- Vezava: broširano z zavih
- Število strani: 176
- Cena: 25 €
- ISBN: 978-961-278-098-2
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2026

Kontakt

Uredništvo

T 03 426 48 00

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Iz pekla holokavsta – pričevanje upanja

»Bil sem povsem »običajen« zapornik – nič več kot zgolj številka 119–104.« Viktor E. Frankl (1905–1997), utemeljitelj logoterapije ali tretje dunajske psihoterapevtske šole, poroča o edinstveni izkušnji psihologa, ki je svojo znanstveno metodo preizkusil in potrdil na lastni koži. Ob njegovih zapisih o razčlovečenosti življenja v koncentracijskem taborišču nam v vsej jasnosti prikaže vprašanja o smislu, človečnosti in neodtujljivi temeljni človekovi svobodi, na katera vsakdo izmed nas – vede ali nevede – odgovarja s svojim življenjem.

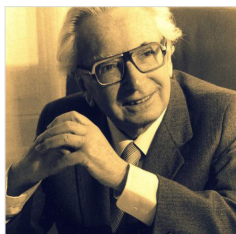
Avtor v tem izjemnem delu opisuje doživljanje taboriščnega razčlovečenega življenja skozi oči psihologa, utemeljitelja tretje dunajske psihoterapevtske šole, imenovane logoterapija, ki postavlja logos – smisel kot temeljno življenjsko vodilo. Njegovo delo prvenstveno ni pričevanje o okrutnosti koncentracijskih taborišč, temveč avtor v njem poda svojo življenjsko filozofijo.

Kaj stori človek, ko nenadoma spozna, da razen »golega življenja« nima več česa izgubiti? Lakota, poniževanje, strah ter globoka občutja jeze in krivice pa tudi v najhujših okoliščinah postanejo znosni, ko si v spomin priključijo podobe ljubljenih oseb, ali ob ujeti lepoti trenutka, npr. ob pogledu na drevo v zahajajočem soncu.

Če je življenje smiselno, potem sta smiselna tudi trpljenje in umiranje, trdi Frankl. Vendar mora vsak človek smisel svojega življenja najti sam. Tudi v taboriščnih razmerah se je izkazalo, da je človeku vselej dostopna tista poslednja svoboda, da zavzame svoje stališče do okoliščin, na katere sicer ne more vplivati. Prenekateri ljudje so tudi v tistem nečloveškem okolju dokazali, da se je človek zmožen dvigniti nad svojo usodo. Avtorja pa kot psihiatra zanima, kako naj ljudem pomaga doseči to sposobnost. Za razliko od številnih eksistencialistov Frankl ni ne pesimističen ne protiverski. Prav nasprotno: izkusil je najhujše trpljenje in največje zlo, a kljub temu poln upanja upira pogled v človekovo zmožnost preseganja usodnosti.

Drobna in najširši javnosti namenjena knjižica prinaša napeto pripoved in tudi za naš čas prepotrebno pričevanje, ki se loteva ključnih vprašanj človekovega obstoja.

O avtorju

Viktor E. Frankl (1905–1997) je bil avstrijski nevrolog, psihiater, filozof in utemeljitelj logoterapije, tretje dunajske psihoterapevtske šole. Med drugo svetovno vojno je kot Jud preživel tri leta v koncentracijskih taboriščih. Po vojni je postal predstojnik nevrološke klinike na Dunaju in predaval na univerzah Harvard, Stanford, Dallas in Pittsburgh. Na predavateljskih potovanjih po Evropi je poleg Amerike obšel tudi Avstralijo, Azijo in Afriko ter prejel številne častne doktorate in nagrade, tudi v Sloveniji. Napisal je 40 knjig, ki so jih prevedli v več kot 50 jezikov. Njegovo delo ostaja temeljno za razumevanje človekovega iskanja smisla.

Iz knjige

Bolj ali manj vse, kar nas je bilo na transportu, je zajela utvara o pomilostitvi, ki človeku prišepetava, da se bo navsezadnje morda vse dobro izteklo. Še vedno nismo mogli dojeti, v čem je smisel tistega, kar se je zgodilo po prihodu; posvetilo se nam je šele zvečer. Naročili so nam, naj pustimo vso prtljago v vagonih, izstopimo ter se, moški posebej in ženske posebej, postrojimo v kolono in zatem zakorakamo mimo višjega esesovskega oficirja. Začuda sem bil tako drzen, da sem kljub ukazu vzel s seboj svojo vrečko za malico, ki sem jo, kolikor sem mogel spretno, skrtil pod plašč. Vidim, kako se moja kolona, moški za moškimi, pomika proti esesovskemu oficirju. In pri sebi tehtam: če bo opazil težko vrečko, ki me vleče v eno stran, bom deležen najmanj klofute, s katero me bo pahnil v blato; to izkušnjo sem imel že od drugje ... Bolj ko sem se bližal temu moškemu, sem se nagonsko držal čedalje bolj pokonci, samo da ne bi opazil, da skrivam nekaj težkega. In že stoji pred mano: visok, vitek, brhek, v brezhibni in bleščeče čisti uniformi – eleganten, negovan človek, vzvišen do nas, siromakov, ki smo bili vsi do zadnjega neprespani in zanemarjenega videza. Brezbrižne drže, podpirajoč si desni komolec z levico, s kazalcem dvignjene desne roke pa s skrajno varčno kretnjo pomigne zdaj levo zdaj desno – veliko pogosteje desno ... Nihče od nas ni niti slutil, kaj pomeni ta drobnji gib človekovega kazalca – zdaj levo, zdaj desno, veliko pogosteje desno. Nato pridem na vrsto jaz.

(Str. 21)